

Sygn. akt VI K 612/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy, VI Wydział Karny w Kłodzku w składzie:

Przewodniczący: SSR Mirosław Irzycki

Protokolant: Robert Nowakowski

po rozpoznaniu dnia 18 marca 2015 roku, 16 kwietnia 2015 roku, 10 czerwca 2015 roku, 05 listopada 2015 roku i 17 grudnia 2015 roku.

sprawy karnej z oskarżenia prywatnego P. Ś. przeciwko:

S. O., ur. (...) w K.

syna S. i M. zd.T.

oskarżonego o to, że: w dniu 20 września 2014 roku, około godziny 14:00, w miejscowości W., województwa (...), spowodował naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego P. Ś. na czas nieprzekraczający dni siedem w ten sposób, że dwukrotnie uderzył go gruzem i kamieniami wprost z nałożonej łopaty;

to jest o czyn z art. 157§2 kk

I. Oskarżonego **S. O.** uznaje za winnego tego, że w dniu 20 września 2014 roku w W., województwa (...), spowodował naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego P. Ś. w ten sposób, że dwukrotnie uderzył go białym, gruzem i kamieniami, wskutek czego pokrzywdzony P. Ś. doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy w postaci podbiegnięcia krwawego, obrzęku i otarcia naskórka okolicy łuku brwiowego prawego, urazu kończyny górnej prawej w postaci otarć naskórka i podbiegnięć krwawych, urazu dłoni lewej w postaci podbiegnięcia krwawego w rzucie II-giej kości śródreżca lewego na powierzchni grzbietowej, a które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządów ciała jego na czas trwający nie dłużej niż dni siedem, to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 157§2 kk i za to na podstawie art. 157§2 kk wymierza karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

II. Na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego **S. O.** na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ś. kwotę 1.000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

III. Zasądza od oskarżonego **S. O.** na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ś. łączną kwotę 1.500 złotych tytułem kosztów poniesionych w sprawie oraz tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego.

IV. Zasądza od oskarżonego **S. O.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VI K 612/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Oskarżyciel prywatny P. Ś. w dniu 20 września 2014 roku przebywał w W., w domu swych rodziców, i tam też około godziny 14 w pokoju przebywał wraz ze swą matką J. Ś., siostrą A. Ś. (1). W pewnym momencie zauważyli oni na

monitorze monitoringu obejmującego teren ich posesji, granice ich działki, że oskarżony S. O. przekopuje drogę i robi w niej rowek po to by woda nią spływająca z góry, spływała na ich podwórko i zalewała tam znajdującą się stodołę.

Wówczas oskarżyciel prywatny P. Ś. zadzwonił do swojego ojca A. Ś. (2) i spytał się co ma robić, a który informując go, że obecnie przebywa w Z. i nie będzie dzwonił na policję, też poinformował go żeby to on na policję zadzwonił. Wtedy oskarżyciel prywatny zadzwonił na numer alarmowy policji, uzyskując informację od dyżurnego oficera, że jak będzie wolny patrol, to ten na miejsce zgłoszenia zostanie wysłany, i którego to z kolei oskarżyciel prywatny zapewnił, że do oskarżonego nie będzie wychodził. Jednakże kiedy oskarżyciel prywatny zauważył, że oskarżony łopatą nabieraną z drogi ziemię zaczął przerzucać przez płot na ich działkę, postanowił wyjść do niego i zwrócić mu uwagę na to jego zachowanie, też uważając je za niemoralne. Wychodząc do oskarżonego oskarżyciel prywatny, za którym wyszły też jego matka J. Ś. i siostra A. Ś. (1), miał przy sobie dyktafon mając w zamiarze nagrać ich rozmowę gdyby oskarżony miał mu grozić, jak i również siebie chciał nagrać. Oskarżyciel prywatny po wyjściu ze stodoły zwrócił się do oskarżonego z pytaniem „co ty człowieku robisz, dlaczego rzucasz tą ziemią”, na co oskarżony odpowiedział „śmieciu, będę rzucał dalej”. Będąc tam też żona oskarżonego z kolei powiedziała do oskarżyciela prywatnego, że jak chce to niech sobie dzwoni na policję. Doszło wtedy do wymiany zdań, do kłótni, w trakcie której oskarżony po nabraniu na łopatę z drogi błota, gruzu i kamieni tymi rzucił w oskarżyciela prywatnego trafiając go w głowę, też w ręce. Zaskoczony oskarżyciel prywatny, który momentu nabierania przez oskarżonego na łopatę tego błota, gruzu i kamieni jak i wyrzutu tego nie widział, odwrócił się w kierunku do swej matki chcąc zobaczyć czy nic jej się nie stało, to ponownie odwrócił się w kierunku oskarżonego i już wówczas zobaczył jak oskarżony ponownie rzucił w jego kierunku nabrane na łopatę błoto, gruz i kamienie ponownie trafiając go w głowę i ręce. Później już w domu rozbierając się oskarżyciel prywatny stwierdził, że też boli go prawy bark, gdzie też miał ślad po uderzeniu.

Jeszcze tego samego dnia, to jest 20 września 2014 roku, oskarżyciel prywatny P. Ś., wraz ze swą siostrą A. Ś. (1), udał się do lekarza do Szpitala w K., gdzie otrzymał on tam pierwszą pomoc lekarską, na okoliczność której sporządzona została karta informacyjna z dnia 20 września 2014 roku o nr (...), a wystawioną przez lekarza specjalistę chirurga D. K.. Z kolei w dniu 22 września 2014 roku oskarżyciel prywatny P. Ś. udał się do lekarza specjalisty ortopedii i traumatologii z (...) Usługi (...) w K. T. M., na okoliczność której to wizyty lekarskiej otrzymał on zaświadczenie lekarskie z dnia 22 września 2014 roku.

Następnie w dniu 23 września 2014 roku oskarżyciel prywatny P. Ś. udał się do lekarza sądowego A. P., uzyskując świadectwo sądowno-lekarskich oględzin ciała z dnia 23 września 2014 roku.

dowód: zeznania pokrzywdzonego P. Ś. – karta 55-58 akt sprawy, zeznania świadków: J. Ś. – karta 70-71 akt sprawy i A. Ś. (1) – karta 72-73 akt sprawy, nagrania z monitoringu - karta 5, 52 i 176 akt sprawy, karta informacyjna z dnia 20 września 2014 roku o nr (...) lekarza specjalisty chirurga D. K. – karta 6 akt sprawy, zaświadczenie lekarskie lekarza specjalisty ortopedii i traumatologii z (...) Usługi (...) w K. T. M. – karta 7 akt sprawy, świadectwo sądowno-lekarskich oględzin ciała lekarza sądowego A. P. z dnia 23 września 2014 roku – karta 8 akt sprawy.

Pokrzywdzony P. Ś. wskutek tego przedmiotowego zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy w postaci podbiegnięcia krwawego, obrzęku i otarcia naskórka okolicy łuku brwiowego prawego, urazu kończyny górnej prawej w postaci otarć naskórka i podbiegnięć krwawych, urazu dłoni lewej w postaci podbiegnięcia krwawego w rzucie II-giej kości śródreżca lewego na powierzchni grzbietowej, i które powstały one od działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych lub od uderzenia się o takie narzędzia oraz mogły one powstać w wyniku uderzenia w miejsca na ciele jego nieregularnych i częściowo ostrych przedmiotów ze średnią i niewielką siłą oraz także mogły one powstać w wyniku kontaktu skóry jego z takimi narzędziami, przedmiotami jak na przykład kawałki szkła, tłuczeń, grzyz, kamienie.

dowód: zeznania pokrzywdzonego P. Ś. – karta 55-58 akt sprawy, opinia sądowno-lekarska lekarza sądowego A. P. z dnia 23 września 2014 roku – karta 8 akt sprawy, opinia sądowno-lekarska biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej M. B. - karta 109-111 i 193-196 akt sprawy, dokumentacja medyczna oskarżyciela prywatnego P. Ś. dotycząca

- karta 6, 7 i 91-92 akt sprawy, dokumentacja fotograficzna dotycząca obrażeń ciała doznanych przez oskarżyciela prywatnego P. Ś. - karta 9 akt sprawy.

Oskarżony S. O. ze swoją rodziną zamieszkuje w W., i wraz z żoną tam prowadzi gospodarstwo rolne, też zajmując się hodowlą trzody chlewnej. Oskarżony nie nadużywający alkoholu, w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. O. – karta 53 akt sprawy, kwestionariusz wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora sądowego wobec oskarżonego S. O. z dnia 29 grudnia 2014 roku – karta 26-27 akt sprawy.

Oskarżony S. O. nie był karany sędownie.

dowód: zapytanie o udzielenie informacji o osobie – karta 22 akt sprawy.

Oskarżony S. O. wyjaśniając na rozprawie głównej w dniu 18 marca 2015 roku (karta 53-54 akt sprawy) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniając zaprzeczył by miał w dniu 20 września 2014 roku przetrzucanym z drogi na pobocze błotem uderzyć oskarżyciela prywatnego, jak i też nie uderzył go gruzem i kamieniami wprost z nałożonej łopaty.

Sąd zważył co następuje.

Oceniając i analizując zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, ten przede wszystkim w postaci zeznań oskarżyciela prywatnego P. Ś., zeznań świadków J. Ś. i A. Ś. (1), opinii lekarza sądowego A. P. i biegłego sądowego z zakresu medycyny M. B. (karta 8, 109-111, 193-196 akt sprawy), dokumentacji medycznej oskarżyciela prywatnego dotyczącej (karta 6, 7 i 91-92 akt sprawy), dokumentacji fotograficznej dotyczącej obrażeń ciała doznanych przez oskarżyciela prywatnego (karta 9 akt sprawy), nagrań z monitoringu (karta 5, 52 i 176 akt sprawy), to niewątpliwym i niepodlegającym kwestionowaniu jest fakt, że oskarżony S. O. jest sprawcą i jest winien popełnienia zarzucanego i przypisanego mu czynu, a wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa określonego art. 157§2 kk.

W tej sytuacji kontekście powyższego odnosząc się do tego zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, to pierwszej kolejności wskazać należy, że na wiarygodność wersji przedstawionej przez oskarżyciela prywatnego P. Ś. wskazują nie tylko zeznania świadków J. Ś. i A. Ś. (1), bezpośrednio obserwujących przebieg przedmiotowego zdarzenia i też bezpośrednio stwierdzających skutki tego przestępczego zachowania oskarżonego S. O., ale i również wskazuje, i to także przede wszystkim opinia sądowno-lekarska biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej M. B., też wspieranej opinią sądowno-lekarską lekarza sądowego A. P., a z której to w sposób niewątpliwym, niepodlegającym kwestionowaniu i jednoznaczny wynika, że oskarżyciel prywatny doznał obrażeń ciała w postaci: powierzchownego urazu głowy w postaci podbiegnięcia krwawego, obrzęku i otarcia naskórka okolicy łuku brwiowego prawego, urazu kończyny górnej prawej w postaci otarc naskórka i podbiegnięć krwawych, urazu dłoni lewej w postaci podbiegnięcia krwawego w rzucie II-giej kości śródreżca lewego na powierzchni grzbietowej, i których to obrażeń ciała miał on doznać w czasie i okolicznościach przez niego podawanych oraz, że powstały one od działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych lub od uderzenia się o takie narzędzia i, że też mogły one powstać w wyniku uderzenia w miejsca na ciele jego nieregularnych i częściowo ostrych przedmiotów ze średnią i niewielką siłą, a stąd też obrażenia ciała te mogły powstać wyniku kontaktu skóry oskarżyciela prywatnego z takimi narzędziami, przedmiotami jak na przykład: kawałki szkła, tłuczeń, gryz, kamienie, a przedstawiona do oceny i analizy dokumentacja lekarska oskarżyciela prywatnego dotycząca, mająca charakter w pełni obiektywnej, uprawnia do przyjęcia jednego i jedynego poglądu, że stwierdzone u oskarżyciela prywatnego zmiany urazowe powstały właśnie w dniu 20 września 2014 roku.

Te opinie sądowno-lekarskie biegłego sądowego z zakresu medycyny M. B. i lekarza sądowego A. P. Sąd uznał jako mające charakter pełnych, jasnych, zrozumiałych oraz pozbawionych sprzeczności i nielogiczności, i w tej sytuacji w przedmiotowej sprawie rozstrzygających i decydujących, również w zakresie określenia zakresu, rodzaju i charakteru obrażeń ciała doznanych przez oskarżyciela prywatnego P. Ś., i dalej też stwierdzić należy, że opinia sądowno-lekarska biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej M. B. oparta została na niezbędnej, koniecznej, ale i również

całkowitej i pełnej dokumentacji medycznej oskarżyciela prywatnego dotyczącej, a odnoszącej się właśnie do zakresu i okresu tezy oskarżenia.

Dalej w kontekście powyższego nadto stwierdzić, podnieść i również zaakcentować należy, że i także za potwierdzeniem, i to w sposób jednoznaczny, niewątpliwy oraz niepodlegający kwestionowaniu, zasadności tezy oskarżenia przemawiają również nagrania z monitoringu (karta 5, 52 i 176 akt sprawy), a odtworzonych na rozprawie głównej w dniu 17 grudnia 2015 roku (karta 231 odwrót akt sprawy), i z których w sposób jednoznaczny i niewątpliwy właśnie wynika, że opisywane przede wszystkim przez oskarżyciela prywatnego P. Ś. ówczesne zachowanie przestępcze oskarżonego S. O. jest tożsamym, takim samym oraz adekwatnym do tego jakie zostało tym monitoringiem zarejestrowane. Stąd też w tej sytuacji wyjaśnienia oskarżonego S. O. w przedmiotowej sprawie złożone nie mają i nie mogą mieć charakteru wiarygodnych, prawdziwych, i są one jedynie nieudolną wersją w jego mniemaniu mającą ekskulpować go od popełnienia zarzucanego i przypisanego czynu.

Natomiast odnosząc się z kolei do zeznań świadków J. O., żony oskarżonego (karta 70-71 akt sprawy), K. O. (1), brata oskarżonego (karta 230-231 akt sprawy) i K. O. (2), córki M. O., brata oskarżonego (karta 231 akt sprawy), wspierające i potwierdzające wyjaśnienia oskarżonego, w kontekście dokonanych ustaleń, powyższych stwierdzeń i rozważań, nie mogą być uznanymi za w tej przedmiotowej sprawie rozstrzygające i decydujące, a tym bardziej za ekskulpujące oskarżonego od popełnienia zarzucanego i przypisanego mu czynu.

W tej sytuacji w kontekście powyższego Sąd uznał oskarżonego S. O. za winnego tego, że w dniu 20 września 2014 roku w W., województwa (...), spowodował naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego P. Ś. w ten sposób, że dwukrotnie uderzył go błotem, gruzem i kamieniami, wskutek czego pokrzywdzony P. Ś. doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy w postaci podbiegnięcia krwawego, obrzęku i otarcia naskórka okolicy łuku brwiowego prawego, urazu kończyny górnej prawej w postaci otarć naskórka i podbiegnięć krwawych, urazu dłoni lewej w postaci podbiegnięcia krwawego w rzucie II-giej kości śródreżca lewego na powierzchni grzbietowej, a które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządów ciała jego na czas trwający nie dłużej niż dni siedem, to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występkę określonego art. 157§2 kk, i za to na podstawie art. 157§2 kk wymierzył karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych jako kary w pełni realizującej wymogi zasad prewencji ogólnej i szczególnej oraz sprawiedliwej odpłaty, biorąc pod uwagę charakter, sposób i rodzaj podjętego przez oskarżonego działania przestępczego wobec oskarżyciela prywatnego oraz spowodowane nim skutki w postaci obrażeń ciała oskarżyciela prywatnego oraz w dalszej kolejności fakt, że czyn przypisany oskarżonemu cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a który jest nagminnie popełniany. Z drugiej zaś strony Sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżony dotychczas nie był karany sędownie (karta 162 akt sprawy) oraz także fakt, że oskarżony w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię (kwestionariusz wywiadu środowiskowego kuratora sądowego wobec oskarżonego przeprowadzonego - karta 26-27 akt sprawy), i te okoliczności Sąd uznał jako mające charakter łagodzący odpowiedzialność oskarżonego oraz również skutkujących przyjęciem poglądu o incydentalności w jego życiu podjęciem takiego mu przypisanego działania przestępczego, wprawdzie mającego niewątpliwie charakter umyślnego, ale jednocześnie też praktycznie przypadkowego, wcześniej przez niego nie zaplanowanego. W tym powyższym zakresie tylko jeszcze podnieść należy, że oskarżony S. O. wprawdzie jest skłócony i skonfliktowany z A. Ś. (2), ojcem oskarżyciela prywatnego, to jednak ten konflikt rozstrzygany był i jest na drodze postępowań sądowych cywilnych (kwestionariusz wywiadu środowiskowego kuratora sądowego wobec oskarżonego przeprowadzonego - karta 26-27 akt sprawy). Wskazać należy też w kontekście powyższego, że oskarżony wyjaśniając zaprzeczył by dopuścił się zarzucanego mu czynu, też podając, że wówczas zdenerwowany był faktem zawężenia przez oskarżyciela prywatnego drogi słupkami i żerdziami, jak i też zanieczyszczenia drogi którą on rozjeździł samochodem, jemu w ten sposób uniemożliwiając przejazd samochodem osobowym, to ta wersja nie może być i nie jest ekskulpującym oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa, i w tej sytuacji podobnie za takie nie może być uznane działanie jego pod wpływem czy to impulsu, zdenerwowania czy też urażonej dumy i godności, z drugiej zaś strony jednakże też nie stanowi to jego zachowanie dowodu na przejaw demoralizacji jego czy też lekceważącej postawy wobec obowiązującego porządku prawnego, i które to te wszystkie okoliczności Sąd wziął pod uwagę przy ustalaniu rodzaju i charakteru represji karnej, też z

uwzględnieniem faktu, że właśnie to jego przestępcze postępowanie i zachowanie rażąco odmiennie odbiegało od dotychczasowego jego zachowania, postępowania i trybu dotychczasowego życia, a który, co ponownie podnieść należy, nie był wcześniej karany sędownie i w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię.

Orzeczenie wobec oskarżonego S. O. na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ś. kwoty 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę znajduje uzasadnienie w przepisie art. 46§1 kk, i ta kwota jest też wystarczającą reakcją na to przestępcze zachowanie oskarżone wyrządzające oskarżycielowi prywatnemu krzywdę, również skutkującej doznaniem przez niego obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała jego na czas trwający nie dłużej niż dni siedem w rozumieniu przepisu art. 157§2 kk. Z kolei orzeczenie o zasądzeniu od oskarżonego S. O. na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ś. łącznej kwoty 1.500 złotych tytułem kosztów poniesionych w sprawie oraz tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego znajduje uzasadnienie w przepisie art. 628 pkt 1 kpk.

Jednocześnie Sąd zasądził od oskarżonego S. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).